

הרגיש ורגשות על פי פרשת השבוע

פרשת ויקרא | עלון מס' 124

'ענווה אמיתית'

זה שאני... אה... כל כך עבדתי על עצמי ואז יתחילו להעריך אותי באמת... יוסי: שני דברים אני אומר לך בעניין, אחד שבעצם אתה רוצה שאחרי חודש ייגשו אליך כל החברה... ויטפחו לך על השכם ויגידו לך פשוט איזה מדהים אתה... איך זכית להיות כזה ענו גדול... לזה קוראים ה'שטיק בעל גאוה'... ודבר שני אני אומר לך שאחרי חודש שתשדר לעצמך שאתה אפס מאופס... ועפר ועפר... אתה לא תרצה לצאת מהמיטה... כי לא יהיה ל'עפר' שלנו חשק ורצון להסתובב בעולם... מי שלא שווה כלום... מה יש לו לחפש בעולם???

ענו – אין הכוונה שאני שולל את כל התכונות שלי והם כאין וכאפס... או שאני צועק שאני אינני שווה כלום... מי אני ומה אני... זה יכול להיות או חוסר ביטחון עצמי משווע... או רגשי נחיתות עזים... ולפעמים אפי' רצון בלבוט ולהתהדר בנוצות הענווה המזויפת כביכול אני ענו גדול... ועדיף אם אפשר שכולם גם יראו את הענווה הגדולה שלי...

ענווה היא המודעות הכי גדולה לכל הכישורים והיכולות... היא ההבנה עד שורש העניין מה עומק הכוחות שלי מה המתנות שהקב"ה העניק לי ומה הכישורי חיים שלי... וגם מה כשרון שלי... ואחרי שאני מודע להכל... אין פה גרגיר של סיבה להתגאות או להרגיש שאני יותר ממישהו אחר שנמצא לידי... שקיבל מתנות אחרות וכישורים אחרים כי לו יש שליחות אחרת מאשר לי ולכן הוא קיבל תכונות שונות ויכולות שונות...

מה שיש לי זה נטו מתנת שמים... אני חייב ומחוייב להשתמש בהם לצורך הגשמת היעוד שלי... אבל לא להרגיש שאני שווה יותר ממישהו אחר... וזה היה הסוד של משה רבינו הוא ידע שהוא מוגדר בכל ביתי נאמן הוא הוא ידע את שליחות להנהיג את עם ישראל בדור המדבר... הוא ידע שהוא מוסר התורה לכלל ישראל... ועם כל זאת הוא חי כל הזמן בתחושה אני לא שווה יותר מאף אחר אחר שנמצא כאן...

אפי' השם שלי מרמז כי בסך הכל – 'מן המים משיתהו' – משו אותי מהמים... כי הייתה לי שליחות להוציא את כלל ישראל ממצרים ולכן התגלגלתי לבית פרעה... כי זה היה השליחות שלי... ולכן מי אני?? אני יודע... מה השליחות שלי?? אני ודאי יודע... אבל לכן מה?? אני בסך הכל משה... מה הסיפור חיים שלי?? שהוציאו אותי בקטנותי מהמים... אני לא שווה יותר מאף אחר אחר...

ורק בשם הזה הקב"ה קורא לו – תזכור תמיד שאני הוא זה שגלגלתי שישלפו אותך מהמים – לצורך קיום השליחות השלך... לצורך ביצוע משימת החיים שלך...

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר.

ויקרא אל משה. לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו, שנאמר, וקרא זה אל זה, אבל לנביאי האומות עכו"ם נגלה אליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר ויקר אלהים אל בלעם: (רש"י)

פרשה זו מתחילה בכך שלפני שהקב"ה מדבר עם משה הוא קודם כל קורא לו... ואח"כ הוא מתחיל לדבר איתו... משום חיבתו...

ובמדרש רבה (א.) עשרה שמות נקראו לו למשה... אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה חייך מכל שמות שנקראו לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה ותקרא שמו משה, ויקרא אל משה...

במה התייחד השם משה יותר משאר שמותיו של משה שהרי היו לו עשרה שמות... מה המיוחד בזה שבתיה קראה לו כך??

בפרשת שמות כתוב – ויגדל הילד ותבאהו לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר פי מן המים משיתהו... ואם כך עוד יותר עולה השאלה, איזה מן משמעות יש לשם הזה – מילא בתחילת הדרך אולי זה היה סימן לבתיה בת פרעה לזכור מאיפה היא הביאה אותו, אך כעת כשאר משה רבינו נקרא לאוהל מועד לשמוע את ציווי ה', מדוע אז יש עדיפות לשם משה??

האמת היא שהתורה מכנה את משה רבינו – והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה... משה רבינו הוא פסגת הענווה הקיימת – וזה מעט מעלה תמיהות וכי משה רבינו לא ידע שהוא גדול נביאי האומה?? הוא לא ידע שהוא בדרגת פה אל פה אדבר בו ותמונת ד' יביט?? וכי הוא לא ידע שהוא נבחר להיות הרעיא מהימנא של כנסת ישראל?? הא לא ידע שהוא מוסר התורה?? אז איך שייך כאן ענווה?

בשורש העניין מהי בכלל ענווה??

גבי: שמע יוסי – אני החלטתי שהחודש הזה אני עובד על עצמי להתחזק במידת הענווה... יוסי: כן... פשוט... ואיך בדיוק את הולך לעבוד על מידת הענווה?? גבי: אני משדר לעצמי שאני לא שווה כלום... ואסור להתגאות... ואנוכי עפר ואפר... וכולם פה יותר מוצלחים ממני... וככה אני לא יפגע מכל דבר ולא יפריע לי כלום ממה שעושים לי... יוסי: אהה... וכמה זמן הולך להיות העבודה על מידת הענווה?? גבי: בערך חודש... יוסי: ואחרי חודש?? גבי: מה ס'תומרת אני יהיה מגובש... אני יהיה ענוותן אמיתי... ו... אני מאמין שאחרי חודש כבר כולם יראו את

שבת שלום
ומבורך

דבש, לא – מלח, כן??

א"כ המלח הוא לא סתם תבלין... הוא חומר גלם שלכאורה כטעם בלבד אין לו עצמיות... הוא משהו שלא ניתן לאכול אותו.. רק כשהוא מצטרף למשהו אחר... אז יש משמעות אדירה לנוכחות שלו... הוא מבטל את עצמו ונותן למאכל אפשרות ביטוי הרבה יותר טובה...

המשמעות היא שכאשר באים להקריב קרבן הוא צריך להיות הקרבן כביכול כולל הטעם שלו.. הבסיסי העיקרי... אם תוסיף דבש זה כבר לא הבסיס.. זה כבר משהו אחר... לעומת מלח שהוא לא משנה את הטעם הבסיסי... המלח מוריד את התפל שבמאכל... והוא מביא את הדבר עצמו לביטוי מדוייק יותר של הטעם הטמון באוכל...

כאשר מביאים קטורת אם תכניס דבש הרי הדבש הוא טעם משתלט... התורה אומרת זה לא טוב... מלח? הוא לא משתלט הוא מוציא את הטוב הטמון במאכל... זה ראוי שכאשר אדם מביא קרבן כביכול הוא צריך להביא אותו בשלימות... כולל מלח...

איפה זה נוגע אלינו???

- שומע ההורים שלי שלחו אותי ללמוד לנגן בגיטרה... ואני פשוט לא אוהב את הכלי... שונא את הכלי הזה... - **אין דבר כזה שונא... תתאמץ אז תצליח...** אבל אני שונא את הכלי הזה... - **אבל אם תתאמץ ותשקיע אתה בסוף תאהב את זה...** אבל אני עכשיו לא אוהב... - **אתה סתם מגזים...** אני לא מגזים... - **עזוב אין לך ברירה... אם תשכנע את עצמך שאתה חייב לנגן בגיטרה אתה בסוף תאהב אותה...** אבל איזה מין דבר זה להכריח אותי לנגן על גיטרה כשאני לא אוהב את הכלי הזה?? - **לא צריך שום היגיון... ככה זה... אתה תנגן ותכריח את עצמך... ובסוף תאהב...** שמע אתה אפ"ל לא שומע אותי... לא מבין אותי... - **מה פתאום אני שומע אותך, ומבין אותך, ואומר לך מה אתה חייב לעשות...**

כאשר אדם ניגש לסייע לשני לעזור לו... השאלה היא האם הגישה שלך היא דבש או שהגישה שלך היא מלח... האם אתה בא לתת לו את האפשרות שהטעם והייחודיות שלו יצאו החוצה... אתה רק נותן תבלין... או שאתה הולך לשבט אותו... ולרצות לעזור לו לעשות ולהתקדם... אבל רק מה שאתה רוצה שהוא יעשה... אתה בעצם כופה את עצמך עליו...

הדבר הראשון בגישה לעזרה היא לדעת מה נכון לשני, לא מה נכון לי... ולא נשכח כי למלח יש תכונות עוצמתיות... הוא מפרק כפשוטו דם מבשר... הוא מוצץ אותו... וגם המלח הוא חומר ממשמר.. ויש לו קיום לאורך זמן... ואם כל זאת הוא יודע שברגע האמת הוא מתבטל לשני... הוא נותן לו להוציא את היכולות שלו ומשבח אותו... כביכול אומר הוא אני רק עשיתי שלא יהיה טפל.. אבל הטעם האמיתי זה הטעם שלו.. של הבשר... של הדג... לא מתערב בטעם... רק עוזר לו לצאת החוצה... זה עוצמה של מלח.. על כל קרבנך תקריב מלח...

כשאתה בא להקריב מעצמך לשני - על כל קרבנך... תקריב לשני בחינת מלח... תעזור לו להוציא את הכוחות... שלו לפי מה שהוא...

פֶּלֶּ הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָּל שָׂאֵר וְכָל דְּבֵשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לַיהוָה: וְכָל קֶרְבַּן מִנְחָתְךָ בַּמֶּלַח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁבֵּית מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל קֶרְבָּנְךָ תִּקְרִיב מִלַּח:

בפרשה מצינו בדיני הקרבת המנחה מצד אחד אין להקטיר בשום אופן אפי"ל לא טיפה אחת של דבש... ומן העבר השני התורה מצווה בחיוב כי על קרבנך תקריב מלח... אין קרבן מנחה בלא מלח..

וצריך להבין מאי האי... מדוע דבש בל יראה ובל ימצא ואילו מלח גם ימצא ועוד בחובה... למה???

בהתבוננות מעמיקה ניתן לחלק כך - הדבש הוא חומר גלם בעצם.. הוי אומר מתיקותו היא עיקר... אתה רוצה להרגיש טעם מתוק... תאכל דבש... אם אני אבשל עוף עם דבש העוף יהיה מתוק עם טעם של דבש... הוא טעם משתלט... הוא יסוד בעצם... אני יכול ללקק כף דבש... אני לא אוכל לאכול כפית מלח...

המלח לעומת זו הוא תבלין - תבלין כל מהותו הוא לא לשנות את הטעם באוכל... אלא לשפר את הטעם באוכל... מאכל בלי מלח הוא תפל... ואילו כאשר אני אוסיף מלח... הטעם לא יהיה טעם של מלח.. אלא אני ארגיש טעם של עוף יותר טעים... הוא לא משתלט על הטעם.. הוא משפר את הטעם הוא מצטרף למאכל.. כביכול הוא אומר לאוכל הנה אני מגיע ואצטרף אליך אבטל את עצמיותי... בשביל שאתה תהיה יותר נוכח.. שאתה תהיה יותר איכותי... הדבש הוא לא בא להוסיף לאוכל טעם. הוא לא מבטל את עצמיותו הוא משתלט על האוכל... כעת יש אוכל עם טעם של דבש... אין אוכל עם טעם של מלח... למעט מקרה של הגזמה ואז כל המאכל יוצא מכלל מאכל...

הצד השווה בין שניהם שבמקרה של הגזמה גם הדבש וגם והמלח מוציאים את המאכל מכלל אוכל...

דבר נוסף - במשלי (כה. טז.) כתוב - **דְּבֵשׁ מִצָּאתָ אֲכָל דִּיךָ פֶּן תִּשְׁבַּעְנָה וְהִקָּאתָ... אם תאכל דבש יותר מידי אתה תקיא ממנו... לשבוע מדבש זה דבר מסוכן... לא תוכל יותר להביט על המאכל הזה... אתה פשוט תשנא אותו... לעומת מלח - אי אפשר לאכול ממנו... אי אפשר לשבוע ממנו...**

תכונה נוספת של המלח - היא היותו חומר משמר... כאשר מולחים בשר בהרבה מלח הוא יכול לייבש את הבשר ולשמר אותו לאורך זמן רב...

ועוד תכונה נוספת כאשר רוצים להוציא דם מבשר מולחים אותו והמלח שואב ומוציא את הדם... מפרק את הדם מתוך הבשר...